

«Баща ми Абенъ-Аліяга, бѣше отъ онѣзи Мавры, които са уловихъ за оржжіето въ Алпуярскытъ горы противъ тиранството на Филиппа II. Во времето на тѣзи война, посрѣдъ горытъ, азъ са родихъ на свѣта, както ми е разказала майка ми.

— Да . . . да приложи Урака, държахъ си дѣтето въ прегрждкытъ си, и вѣрвѣхмы подиръ войската, която много пѣти навъ Маркиза де-Мондеаръ, и са навъ найподиръ отъ донъ Жуана Австрійскаго; помнѣж като днесъ войнытъ му, които не оставяхъ жива душа, и принудены бѣхмы да са крѣимы въ канарытъ. Супругытъ ми Аліяга бѣ убитъ въ гората, когато са стараяше да ны отбрани и да ни даде време да побѣгнемъ. . . . Азъ намѣрихъ убѣжище въ Гренада, и отъ тамъ въ Севиля, дѣто отхранихъ дѣтето си колкото можахъ!

— Сирѣчь николко! рече като я пресѣче дъщеря ѣ; когато станхъ на петъ или шесть години, скитахъ са съ майка си по улицытъ и просяхъ милостиня . . . връщамы са въ живѣлицето си съ каквото ни дадѣхъ, а когато не ни дадѣхъ нищо, не вѣдахмы.

— А! познавамъ що ще рече гладъ! рече въ себе си Пикильо.

— Азъ не зехъ прочее никакво образование колкото за религіята, сжщото. . . . защото майка ми не е знаяла сама да ли е Мавритянка, Еврейка или Христіанка!

— Грѣшката не е моя.

Не та осжждамъ, майко моя! но тогасъ, въ таквози недоумѣніе, сама си създадохъ своя религія. Смысляхъ баща си военныя, който са затры за насъ, за да ны защити. . . . Моляхъ му са и му искахъ свѣтъ, рѣдко, когато бѣхъ благополучна, често, когато бывахъ скърбна; и отъ давно време безпрестанно мыслихъ. . . . »

Пикильо осѣти едно покъртенъе въ сърцето си, и си приближи стола до постелката на бѣдната жена.

«Когато бѣхъ на десетъ години, слѣдоваше тя . . . види са че съмъ была хубава.

— Прекрасна! извика гордо бабичката. При сич-